

Шърли Джаксън

СВЪРТАЛИЩЕ НА ДУХОВЕ

София, 2012

Преводът е направен по изданието:
SHIRLEY JACKSON
THE HAUNTING OF HILL HOUSE
PENGUIN CLASSICS, 2009

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

Copyright © Shirley Jackson, 1959.

Copyright renewed © Laurence Hyman, Bary Hyman, Sarah Webster
and Joanne Schnurer

© Светлана Комогорова-Комата, преводач, 2012

© Издателство „Изток-Запад“, 2012

ISBN 978-619-152-017-6

СШЪРЛИ ДЖАКСЪН СВЪРТАЛИЩЕ НА ДУХОВЕ

Превод от английски
Светлана Комогорова-Комата



На Ленард Браун

Съдържание

Първа глава	7
Втора глава	31
Трета глава	49
Четвърта глава	79
Пета глава	114
Шеста глава	137
Седма глава	149
Осма глава	171
Девета глава	189

Първа глава

Нито един жив организъм не би могъл да запази разума си в условията на абсолютна реалност – според някои дори чучулигите и калинките сънуват. Имението Хил Хаус не при тежаваше разум и се издигаше самотно сред хълмовете, изпълнено с мрак, от цели осемдесет години; може би щеше да го има и още осемдесет. Вътре стените бяха прави, тухлите – пасващи плътно една до друга, подовете – стабилни, а вратите – благоразумно затворени. Тишината обвиваше плътно дървото и камъка и каквото и да бродеше там, то бродеше само.

Доктор Джон Монтагю беше доктор по философия – беше взел диплома по антропология с неясното усещане, че в тази област ще може най-много да се доближи до истинското си призвание – анализа на свръхестествените прояви. Държеше педантично на титлата си, защото проучванията му бяха твърде далеч от науката и той се надяваше образованието да му придаде тежест и дори научен авторитет. Много пари и гордост му беше струвало да наеме Хил Хаус за три месеца – той не обичаше да проси, ала очакваше удовлетворението след публикацията на дефинитивния му труд за причините и последствията, свързани със свръхестествените произшествия в дом, широко известен като „свърталище на духове“, да бъде награда за усилията му. Цял живот беше търсил истинска къща с призраци. Когато чу за Хил Хаус, отначало изпитваше съмнения, после се обнадежди и накрая вече бе неуморим – след като веднъж бе намерил това място, нямаше да го изпусне.

Намеренията на доктор Монтагю за Хил Хаус се основаваха на методите на безстрашните преследвачи на духове от деветнайсети век – той щеше да живее там и да наблюдава какво ще се случи. Първона-

чалното му намерение беше да последва примера на анонимната дама, настанила се в имението Балечин и организираща за цялото лято увеселение за скептици и вярващи, като най-забележителните атракции бяха крокетът и наблюдението над духове. Но скептици, вярващи и добри играчи на крокет днес трудно се намират и доктор Монтагю бе принуден да наеме и помощници. Може би безгрижният викториански живот се поддаваше по-охотно на методите за проучвания на свръхестественото, или пък усърдното документиране на феномени беше почти изчезнало като средство за потвърждаване на тяхното съществуване, но във всеки случай на доктор Монтагю му се наложи не само да наеме помощници, но и да ги търси.

Тъй като смяташе себе си за внимателен и съвестен, той посвети на това търсене значително време. Прерови протоколите на обществата, които се занимаваха със свръхестественото, архивите на вестниците за сензации, докладите на парапсихолози и състави списък с имена на хора, които по един или друг начин, по едно или друго време, са били замесени в аномални събития, макар и за кратко или пък съмнително. От списъка първо изключи умрелите. След като зачеркна имената на онези, които му се струваше, че търсят известност, притежават интелигентност под средната или са неподходящи поради явната си склонност да бъдат център на внимание, в списъка останаха около десетина имена. Всеки от тези хора получи от доктор Монтагю писмо с покана да прекара цялото лято, или част от него, в уютна провинциална къща – стара, ала напълно оборудвана с водопровод, електричество, парно отопление и чисти дюшеци. Целта на тяхното пребиваване, пишеше черно на бяло, беше да наблюдават и изследват разнообразните отблъскващи истории, които се носеха за къщата вече повече от осемдесет години, откакто съществуваше. В писмата на доктора не се споменаваха открито, че Хил Хаус е обитавана от духове, тъй като той бе човек на науката и докато не станеше свидетел на свръхестествена проява в имението, не би се предоверил на късмета си. Вследствие на това писмата му съдържаха някакво двусмислено достойнство, изчислено така, че да завладее

въображението на определен тип читател. На десетината си писма доктор Монтагю получи четири отговора – останалите около осем кандидати вероятно се бяха преселили, без да оставят адрес, на който да им препращат пощата, или пък бяха загубили интерес към свръхестественото, а може би дори никога не бяха съществували. На четиримата отговорили доктор Монтагю писа пак и определи точния ден, на който къщата щеше да бъде обявена за официално готова за приемане на гости, и приложи подробно упътване как се стига до нея, тъй като, както бе принуден да обясни, беше изключително трудно да се получат указания за намирането ѝ, особено от заобикалящата я селска общност. В деня, предшестваш заминаването му за Хил Хаус, доктор Монтагю бе убеден да включи в подбраната компания и член на семейството – собственик на имението, а от един от кандидатите пристигна телеграма – той се отказваше с явно изфабрикувано оправдание. Още един нито дойде, нито писа, вероятно поради връхлетели го неотложни лични проблеми. Другите двама пристигнаха.

2

Елинор Ванс беше на трийсет и две години, когато дойде в Хил Хаус. Единственият човек на света, към когото изпитваше искрена омраза сега, след като майка ѝ почина, беше сестра ѝ. Не обичаше зет си и петгодишната си племенница и нямаше приятели. Това до голяма степен се дължеше на единайсетте години, които беше прекарала в грижи за своята майка инвалид, вследствие на които се бе сдобила с умения на медицинска сестра и неспособност да издържа на силна светлина, без да мига. Не помнеше някога в съзнателния си живот да е изпитвала истинско щастие – годините, прекарани с майка ѝ, бяха предано изпълнени с дребни вини и упреци, постоянна умора и безкрайно отчаяние. Тя никога не бе искала да стане затворена и срамежлива, ала беше прекарала толкова време сама, без някого, когото да обича, че ѝ беше трудно да води дори неангажи-

ращ разговор с друг човек без стеснение и неловки затруднения да намира думите. Името ѝ се беше появило в списъка на доктор Монтагю, защото когато беше на дванайсет години, а сестра ѝ – на осемнайсет, един ден, няма и месец след смъртта на баща им, върху къщата им се изсипаха порои от камъни без предупреждение, без никакъв знак за цел и причина: падаха от тавана, търкаляха се шумно по стените, чупеха прозорците и трополяха влудяващо по покрива. Камъните продължиха да ваят на пресекулки три дни и през това време Елинон и сестра ѝ се изнервиха не толкова от тях, колкото от съседите и зяпачите, които всеки ден се събираха пред вратата им, и от слепите, истерични настоявания на майка им, че за всичко това били виновни злобните клюкари от квартала, които ѝ имали зъб, откакто била дошла. След три дни закараха Елинон и сестра ѝ в дома на приятели. Камъните спряха да ваят и повече не се появиха, въпреки че Елинон, сестра ѝ и майка им продължиха да живеят в къщата, а враждата с целия квартал така и не се прекрати. Всички бяха забравили за тази история освен хората, с които се бе посъветвал доктор Монтагю, а най-вече Елинон и сестра ѝ. По онова време всяка от тях мислеше другата за виновна.

По време на целия си нещастен живот, откакто се помнеше, Елинон очакваше да ѝ се случи нещо като поканата за Хил Хаус. Докато се грижеше за майка си – пренасяше сърдитата стара дама от стола до леглото, носеше безкрайни подноси със супа и овесени ядки и събираше храброст за камарите от мръсно пране, Елинон се беше вкопчила във вярата, че някой ден нещо ще се случи. Веднага беше се отзовала на поканата за Хил Хаус, въпреки че зет ѝ настояваше да се обадят на някой хора, за да се уверят, че този тип, докторът, няма за цел да въвлече Елинон в дивашки обреди, имащи връзка с въпроси, в които според сестра ѝ бе непристойно да бъде посветена една неомъжена млада дама. Може би, бе прошепнала сестра ѝ в уединението на семейната спалня, може би този доктор Монтагю – ако изобщо така му беше името, може би този доктор Монтагю *използваше* жените за някакви... ами... за *експерименти*. Нали разбираш – *експерименти*, каквито се

правят. Сестрата на Елинор се изказа обстойно за експериментите, които била чувала, че провеждат тези доктори. На Елинор нищо подобно не ѝ бе минало през ума или пък, и да ѝ бе минало, не се страхуваше. Накратко, Елинор беше готова да замине за където и да е.

Теодора – тя се представяше единствено с това име. Подписваше скиците си с „Тео“, а на вратата на апартамента ѝ, на витрината на магазина ѝ, в телефонния указател, на листовците ѝ за писма и в долния край на прелестната ѝ фотография на камината името винаги беше само Теодора. Теодора никак не приличаше на Елинор. Дългът и съвестта за Теодора бяха качества, подходящи най-вече за гърлскаутите. Светът на Теодора бе свят на наслади и пастелни цветове. Беше се появила в списъка на Монтагю, защото – влязла със смях в лабораторията сред облак от цветен парфюм – кой знае как бе успяла, развеселена и възбудена от собствените си умения, да разпознае правилно осемнайсет карти от двацет, петнайсет карти от двацет, деветнайсет карти от двацет, показвани от асистент, когото тя не чуваше и не виждаше. Името на Теодора сияеше в протоколите на лабораторията и неизбежно привлече вниманието на доктор Монтагю. Първото му писмо ѝ се бе сторило забавно и тя му отговори от любопитство (може би пробудилото се в нея познание, което ѝ подсказваше кои са символите на картите, показвани извън полезрението ѝ, я подтикваше към Хил Хаус) – ала с твърдото намерение да отклони поканата. Но може би отново заради пробудилото се настоятелно чувство, когато пристигна потвърждението от доктор Монтагю, Теодора се изкуши, а и незнайно как беше се впуснала сяпко в безпричинна караница с приятелката си, с която делеяха апартамента. И от двете страни се казаха неща, които само времето можеше да заличи; Теодора умишлено и безсърдечно разби на парчета прелестната нейна статуетка, изработена от приятелката ѝ, а приятелката жестоко разкъса томчето със стихове на Алфред дьо Мюсе, подарък за рожден ден от Теодора, като особено злостно раздра страницата с нейния нежен и закачлив дарствен надпис. Тези постъпки, разби-

ра се, не можеха да се забравят, и трябваше да мине време, преди и двете да могат да се смеят заедно над тях. Същата нощ Теодора писа на доктор Монтагю, че приема поканата, и замина на другия ден в ледено мълчание.

Люк Сандерсън беше лъжец. Беше и крадец. Леля му, собственичка на Хил Хаус, обичаше да изтъква, че нейният племенник има най-доброто образование, най-хубавите дрехи, най-добрия вкус и най-лошата компания от всички, които бе познавала някога, и би се вкопчила във всеки шанс да го прати за няколко седмици на някое сигурно място. Адвокатът на семейството бе успял да се наложи и да убеди доктор Монтагю, че по никакъв начин не може да наеме къщата за своите цели без ограничаващото присъствие на член на семейството по време на престоя му, а може би на първата им среща докторът бе забелязал в Люк някаква сила, котешки инстинкт за самосъхранение, и това го накара да настоява почти колкото госпожа Сандерсън Люк да дойде при него в имението. В края на краищата, Люк беше развеселен, леля му – благодарна, а доктор Монтагю – повече от доволен. Госпожа Сандерсън съобщи на семейния адвокат, че и без това в къщата няма нищо, което Люк би могъл да открадне. Старото сребро там притежавало известна стойност, заяви тя, но създаваше на Люк почти непреодолими трудности: за да се открадне и преобразува в пари, се изискваше енергия. Госпожа Сандерсън не беше справедлива към Люк. Нямаше никаква вероятност той да забегне със семейното сребро, с часовника на доктор Монтагю или с гривната на Теодора – неговите безчестия се ограничаваха до вземането на дребни суми от портмонето на леля си и лъгане на карти. Освен това го биваше да продава часовниците и табакерите, които му връчваха, наивно и мило изчервени, приятелите на леля му. Някой ден Люк щеше да наследи Хил Хаус, но никога не му беше хрумвало, че някога ще живее там.

– Просто не мисля, че тя трябва да взема колата! – упорстваше зетят на Елиноор.

– Колата е наполовина моя – напомни му Елиноор. – Аз помогнах с парите.

– Просто не мисля, че тя трябва да я взема, и точка! – заяви зетят и се обърна към жена си: – Не е честно тя да я ползва цяло лято, а ние да живеем без кола!

– Кари я кара непрекъснато, а аз дори не я изкарвам от гаража – възрази Елиноор. – Осен това, вие цяло лято ще сте на планина, а *там* не можете да я ползвате. Кари, ти си наясно, че няма да използвате колата в планината.

– Ами ако нашата малка Лини вземе, че се разболее? И ни трябва кола, за да я закараме на лекар?

– Колата е наполовина моя – заяви Елиноор. – И имам намерение да я взема.

– Ами ако *Кари* се разболее? Ами ако не намерим лекар и се наложи да отидем до болница?

– Искам я и имам намерението да я взема.

– Не сме съгласни. – Кари говореше бавно и натъртено. – Ние не знаем къде отиваш, нали така? Ти не сметна за уместно да ни осведомиш за всичко това, нали? Не мисля, че ще съм склонна да ти позволя да вземеш колата ми.

– Колата е наполовина моя.

– Не – отсече Кари. – Не може.

– Точно така – кимна зетят. – Тя ни е нужна, както казва Кари.

Кари се поусмихна.

– Никога няма да си простя, Елиноор, ако ти дам колата и се случи нещо. Откъде да знаем дали можем да имаме доверие на този доктор? Ти си още млада, в края на краищата, а колата струва куп пари.

– Виж сега, Кари, аз *наистина* се обадох на Хоумър в кредитния отдел и той каза, че този човек имал добра репутация в някакъв колеж...

Кари продължаваше да се усмивва:

– Разбира се, имаме *всички* основания да предположим, че той е приличен човек. Но Елиноор ре-

шава, че не е нужно да ни каже къде отива и как да се свържем с нея, ако колата ни потребва – всичко може да се случи, знае ли човек. Дори и Елиноор... – продължи тя деликатно да говори на чашата си с чай. – Дори и *Елиноор* да е готова да избяга на края на света по покана на всеки мъж, *все* още няма причини да ѝ се позволява да взема моята кола.

– Колата е наполовина моя.

– Ами ако горкичката Лили се разболеет горе в планината и наоколо няма никой? Няма лекари?

– Във всеки случай, Елиноор, уверена съм, че постъпвам така, както според майка ни би било най-добре. Мама вярваше в мен и несъмнено никога не би одобрила да ти позволя да пощурееш и да заминеш Бог знае къде с моята кола.

– Или дори *аз* да се разболея горе в...

– Сигурна съм, че мама щеше да е съгласна с мен, Елиноор.

– А и освен това – додаде зетят, на когото внезапно му хрумна и друга мисъл – откъде да знаем дали ще я върне в добро състояние?

Винаги има пръв път за всичко, каза си Елиноор, и слезе от таксито в ранната утрин, разтреперана, защото сестра ѝ и зет ѝ сигурно вече усещаха първите леки бодежи на подозренията. Тя бързо извади куфара си от колата, а шофьорът вдигна кашона от предната седалка. Елиноор прекали с бакшиша – чудеше се дали сестрата и зетя я следят, може би сега завиват в улицата и си казват: „Ето я, точно както си мислехме, крадлата, ето я!“ Тя се обърна припряно и тръгна към огромния градски гараж, където държаха колата, след като нервно се огледа и на двете страни, и се блъсна в една много дребна женица. Пакети се разхвърчаха навсякъде, и тя смутено видя как една торба се преобърна и скъса на тротоара. От нея се изсипаха натрошено парче чийзкейк, резени домати, твърдо хлебче.

– Проклетата да си, проклетата да си! – писна дребничката женица, завряла лице в нейното. – Носех си го за вкъщи, проклетата да си, проклетата да си!

– Много извинявайте – каза Елинор и се наведе, но като че беше невъзможно да събере доматиените резени и парчетата чийзкейк и да ги набута обратно в скъсания плик. Бабицката навъсено събираше останалите пакети, преди Елинор да стигне до тях. Най-сетне Елинор се изправи с измъчена извинителна усмивка.

– Много извинявайте – повтори тя.

– Проклетата да си – отвърна женицата, но този път по-тихо. – Носех си го вкъщи за обяд. И сега, заради *теб*...

– А да ви го заплатя? – Елинор извади портфейла си. Женицата се спря на място и се замисли.

– Не бих могла да приема пари, просто така – каза тя най-сетне. – Виждате ли, не съм купила тези неща. Бяха остатъци. – Тя примлясна сърдито. – Да бяхте видели каква шунка имат, ама *нея* я докопа някой *друг*. И шоколадовият кейк. И картофената салата. И сладкишчетата в картонени чинийки. Закъснях за *всичко*! А сега... – Двете с Елинор погледнаха разхвърляното по тротоара, и женицата додаде: – Та, разбирате, не бих могла да приема пари, ей така, пари на ръка, за остатъци.

– Може би тогава да ви купя нещо в замяна? Ужасно бързам, но ако можем да намерим нещо отворено...

Дребната старица се усмихна лукаво.

– Остана ми *това*, все пак – и тя стисна здраво пакета. – Можете да ми платите таксито до вкъщи. Така някой *друг* надали ще ме събори.

– С удоволствие – Елинор се обърна към шофьора на таксито, който изчакваше, обзет от интерес. – Ще откарате ли тази дама у тях?

– Два-три долара ще стигнат – каза женицата. – Без бакшиша за господина, разбира се. За дребен човек като *мен* – обясни тя изискано – да те съборят е опасно, наистина много опасно. Ала въпреки това е истинско удоволствие да откриеш толкова отзивчив човек като вас. Понякога хората те събарят и дори не те поглеждат. – С помощта на Елинор тя се натовари в таксито с пакетите. Елинор извади два долара и петдесет цента от портфейла си и ѝ ги даде. Тя ги стисна в ръчицата си.

– Е, миличка, къде отиваме? – попита шофьорът.

Дребната женица се изкиска.

Шърли

Джаксън

– Ще ви кажа, след като потеглим. – После се обърна към Елинол: – Късмет ви желая, миличка. Оттук нататък внимавай как буташ хората.

– Довиждане – каза Елинол. – И много извинявайте.

– Няма нищо. – Таксито потегли и женицата ѝ махна. –

Ще се моля за теб, миличка.

„Е – помисли си Елинол, загледана след таксито – поне един човек ще се моли за мен. Поне един.“

4

Беше първият истински лъчезарен ден на лятото, годишно време, което винаги навяваше на Елинол болезнени спомени от ранното ѝ детство, когато сякаш непрекъснато бе лято. Не помнеше зима, преди баща ѝ да почине в един студен дъждовен ден. Напоследък се чудеше, по време на тези тъй бързо изнизали се години какво ли са правили през всички тези загубени летни дни, как е могла да ги пропилее тъй безсмислено? „Глупава съм – казваше си тя в началото на всяко лято. – Много съм глупава. Вече съм зряла и познавам стойността на нещата.“ Всъщност нищо не се губи, внушаваше ѝ разумът, дори и нечие детство – ала всяка година в някоя лятна утрин топлият вятър лъхваше по някоя градска улица, по която вървеше тя, и през ума ѝ минаваше като ледена тръпка мисълта: оставих още време да ми се изплъзне. Ала тази сутрин, докато караше малката кола, обща за нея и сестра ѝ и все още се опасяваше, че те могат да разберат, че въпреки всичко тя просто е дошла и я е взела, докато прилежно караше по улицата след потока от коли, спираше където трябва и завиваше накъдето може, тя се усмихваше на слънчевите лъчи, които огряваха улицата и си мислеше: „Заминавам, заминавам, най-сетне направих крачка.“

Преди – винаги когато вземеше разрешение от сестра си да изкара колата – тя неизменно бе действала предпазливо, с изключително внимание, за да не допусне и най-малката

драскотина или петно, които биха подразнили сестра ѝ. Но днес, с кашона на задната седалка, куфара на пода, с ръкавиците, чантичката и лекото сако на съседната седалка, колата изцяло ѝ принадлежеше – малък, затворен и изцяло неин свят.

На последния градски светофар, преди да излезе на магистралата и да поеме извън града, тя спря да изчака и извади от чантичката си писмото на доктор Монтагю. „Дори и карта няма да ми трябва – помисли си тя. – Той трябва да е много внимателен човек...“ „Шосе № 39 за Аштън – пишеше в писмото. – После завийте вляво по Шосе № 5 в западна посока. Карайте по него по-малко от трийсет мили и ще стигнете до малкото село Хилсдейл. Преминете през него и излезте на ъгъла с бензиностанция отляво и църква отдясно, и завийте вляво, по тесния селски път. Предстои ви изкачване към хълмовете, пътят е много лош. Следвайте го докрай, около шест мили, и ще излезете на портата на Хил Хаус. Давам ви подробни упътвания, защото не ви препоръчвам да спирате в Хилсдейл и да питате за пътя. Хората тук се държат грубо с непознатите и открито враждебно с всеки, който пита за Хил Хаус.

Много съм щастлив, че ще се присъедините към нас в Хил Хаус, и за мен ще е голямо удоволствие да се запозная с вас в четвъртък, 21 юни...“

Светна зелено, тя зави по магистралата и се отърва от града. „Вече никой не може да ме хване – помисли си тя. – Те дори не знаят къде отивам.“

Никога досега не беше тръгвала сама на дълъг път с кола. Идеята да разделя продължителното си пътуване на мили и часове беше глупава, и тя го разбираше, докато прецизно караше колата между линията на пътя и редицата от дървета покрай него, като низ от мигове, всеки един от тях – нов, които я отнасяха, водеха я по невероятно нов път към ново място. Вълнуваше я самото пътуване – крайната цел бе неясна, не си я представяше, тя може би дори не съществуваше. Искаше да се наслади на всеки завой от пътешествието, любуваше се на шосето, на дърветата, на къщите и на малките грозни градчета, играеше

си с мисълта, че може да ѝ хрумне да спре където си ще и никога повече да не напусне това място. Можеше да отбие встрани от магистралата – въпреки че не беше позволено, каза си тя, ако го направи, щяха да я накажат – и да зареже колата, да поеме отвъд дърветата, из меката и приветлива провинция. Да се скита, докато капне от умора, да лови пеперуди, да следва поточе и привечер да стигне до колибата на някой беден дървар, който ще ѝ предложи подслон. Можеше да се засели завинаги в Ист Барингтън, в Дезмънди или в слялото се с него село Бърк. А можеше и никога да не напусне шосето, а да се носи все по-нататък, докато гумите напълно се изтрият и тя достигне края на света.

„А може и просто да отида в Хил Хаус, където ме очакват и където ще ми предложат подслон, стая, храна и малка заплата за това, че съм зарязала работите и задълженията си в града и съм избягала да видя свят. Чудя се що за човек е този доктор Монтагю. И какво ли представлява Хил Хаус. И кой ли още ще е там.“

Вече беше далече от града и следеше за завоя към Шосе № 39, тази вълшебна нишка, която доктор Монтагю ѝ бе избрал от всички шосета на света, за да я отведе благополучно при него и при Хил Хаус. Никое друго шосе не би могло да я отведе от мястото, на което се намира, до мястото, където иска да бъде. Доктор Монтагю бе потвърдил непоклатимо: под указателния знак за Шосе № 639 имаше табела с надпис „Аштън, 121 мили“.

Пътят, вече неин доверен приятел, се виеше и лъкатушеше, а зад завоите я очакваха изненади – веднъж крава, която я наблюдаваше иззад ограда, друг път вяло куче – и я водеше надолу към падини с малки градчета, край поля и овощни градини. На главната улица на едно село тя подмина огромна къща с колони и зидове, с капаци на прозорците и чифт каменни лъвове, които вардеха стъпалата, и ѝ хрумна, че тя би живяла там – щеше да чисти лъвовете от праха всяка сутрин и да ги погалва по главите за лека нощ. Времето започваше от тази юнска утрин, увери се тя, но това време е странно ново и самостоятелно. „В тези няколко мига аз изживях цял един живот в къща с два лъва отпред. Всяка сутрин премитах

входното стълбище и избърсвах прахта от лъвовете, и всяка вечер ги погалвах по главите за лека нощ, а веднъж седмично измивах муцуните, гривите и лапите им с топла вода и сода и чистех с тампон между зъбите им. Вътре в къщата стаите бяха с високи тавани, светли, с лъщящи подове и измити прозорци. За мен се грижеше дребничка и крехка старица, която пристъпяше сковано със сребърен чаен сервиз на поднос и ми донасяше всяка вечер чаша бъзово вино, полезно за здравето. Вечерях сама в дългата и смълчана трапезария на лъщящата маса, а между високите прозорци бялата ламперия по стените сияеше на светлината на свещите. Вечерях птиче месо и репи от градината и домашно сладко от сливи. Спях под бял органдинов балдахин, а в коридора ме пазеше нощна лампа. Хората ми се кланяха по улиците, защото всички много се гордееха с моите лъвове. А като умрях..“

Градът вече бе останал далеч зад нея и сега тя пътуваше покрай мръсни затворени сергии за храна с изпочупени табели. Някога, много отдавна, някъде наблизко е имало панаир с мотоциклетни гонки. По табелите още можеха да се прочетат части от думи. „БЕ“ – беше написано на една от тях, а на друга – „СТРАШЕН“, и тя се присмя на себе си, че навсякъде търси поличби. Думата е „БЕЗСТРАШЕН“, Елинор, безстрашни шофьори – и тя забави ход, защото караше твърде бързо и можеше да стигне в Хил Хаус твърде рано.

На едно място тя дори отби и спря край пътя и се вторачи с почуда и невяра в гледката. Може би от четвърт миля насам тя подминаваше с възхита стройната редица от добре гледани олеандри, които цъфтяха в бяло и розово. И сега бе стигнала до портата, чиито стражи бяха те, а отвъд нея редицата им продължаваше. Самата порта беше просто чифт разрушени каменни колони, а пътят между тях отвеждаше към пусти поля. Тя виждаше, че олеандровите дървета се отклоняваха от пътя и опасваха голям площад от всички страни, и виждаше чак далечната страна на площада – редица от олеандри, отвъд която като че имаше малка рекичка. На самия олеандров площад нямаше нищо – никаква къща, никаква постройка, нищо освен правия път, който го пресичаше и свършваше при потока. Какво ли е

имало тук, попита се тя, какво ли е имало тук и вече го няма, или какво ли е щяло да има тук и така и не се е появило? Дали къща, или парк, или овощна градина? Дали бяха изчезнали завинаги, или пак щяха да се завърнат? Олеандрите са отровни, спомни си тя – дали не пазеха нещо? „Дали... – помисли си тя. – Дали да не слеза от колата, да премина през разрушената порта и като изляза на възшебния олеандров площад, да открия, че съм попаднала в приказна страна, която отровата пази от очите на преминаващите? След като мина между възшебните колони, дали ще мина отвъд защитната бариера и магията ще се развали? Ще навляза в чудна градина с фонтани, ниски пейки и виещи се по решетки рози и ще намеря пътека – може би обсипана с рубини и смарагди, достатъчно меки, че царската дъщеря да може да върви по тях с малките си, обути в сандали крачета, и тя ще ме отведе право в омагьосания дворец. Ще се изкача по ниските каменни стъпала, ще мина между каменните лъвове-стражи и ще вляза в двор, в който се плиска фонтан, а царицата чака, разплакана, принцесата да се върне. Щом ме види, бродерията ще падне от ръцете ѝ и тя ще викне на дворцовата прислуга, която най-сетне, след дълъг сън, ще се размърда, за да приготви голям пир, защото магията е свършила и дворецът отново е такъв, какъвто е бил. И ще заживеем дълго и щастливо.“

„Не, разбира се – помисли си тя, щом се обърна да запали отново колата. – След като дворецът стане видим и магията се развали, *цялата* магия ще се развали и тези ширнали се поля зад олеандрите ще възвърнат първоздания си вид – градовете, табелите и кравите ще се стопят и на тяхно място ще се появи приказна картина в меко зелено. А после от хълмовете ще се спусне принц на кон, сияещ в зелено и сребърно, и зад него ще яздят сто стрелци с лъкове, знамена ще се веят, коне ще се мятат, скъпоценности ще проблясват...“

Тя се засмя и се обърна, за да се усмихне за сбогом на възшебните олеандри. Друг ден, каза им тя, друг ден ще се върна и ще разваля магията ви.

След като измина сто и една мили, тя спря да обядва. Намери провинциален ресторант, който се рекламираше като

стара мелница, и, да не повярваш, се намери настанена на тераса над бързоструен поток – гледаше мокрите камъни долу и опияняващото искрене на струящата вода, а на масата пред нея имаш стъклена купа извара и няколко увити в салфетка царевични хлебчета. Защото това бяха време и земя, в които бързо се случваха и разваляха магии, и тя не искаше да бърза с обяда, защото знаеше, че Хил Хаус я чака привечер. В трапезарията имаше само още едно семейство – майка и баща с момченце и момиченце, които разговаряха помежду си тихо и ласкаво. По едно време момиченцето се обърна, заоглежда Елиноор с откровено любопитство и след малко се усмихна. Отблясъците от потока долу играеха по тавана и полираните маси и просветваха по къдрите на момиченцето, и майка ѝ каза:

– Тя си иска чашата звездички.

Елиноор вдигна поглед учудено: момиченцето пак се отпусна на стола си и се цупеше на млякото, бащата се мръщеше, братчето се кикотеше, а майката спокойно каза:

– Тя си иска чашата звездички.

„Да, наистина! – помисли си Елиноор. – И аз искам чаша звездички, разбира се.“

– Чашката ѝ – обясняваше майката с извинителна усмивка на сервитьорката, втрещена от мисълта, че хубавото селско мляко, предлагано от мелницата, не е достатъчно хранително за момиченцето. – Има звездички на дъното и въкъщи тя винаги си пие млякото от нея. Нарича я „чашата звездички“, защото като си изпие млякото, и вижда звездичките. – Сервитьорката кимна колебливо, а майката се обърна към момиченцето: – Ще си изпиеш млякото от чашата звездички довечера, като се приберем. Но сега ще бъдеш ли послушно момиченце и ще пийнеш ли малко мляко от тази чаша?

„Недей – каза наум Елиноор на момиченцето. – Настоявай си за чашата звездички! Щом веднъж те убедят да си като всички, ти никога повече няма да видиш своята чаша звездички! Недей!“

Момиченцето я погледна и се усмихна неуволимо, с трапчинки, явно разбираше всичко, и инатливо заклати глава. „Храбро момиче – помисли си Елиноор. – Умно и храбро момиче.“

– Разглезваш я – каза бащата.– Не бива да ѝ се угажда на прищевките.

– Само този път! – Майката остави чашата и нежно докосна момиченцето по ръката. – Изяж си сладоледа.

Когато си тръгнаха, момиченцето махна на Елинор за довиждане. Елинор също ѝ махна и остана да допие кафето си в блажена самота, а веселият поток ромолеше под нея. „Не ми остава още много път – помисли си Елинор. – Изминах повече от половината. Краят на пътешествието... – И в подсъзнанието ѝ, искрящ като ручей, затанцува свободният край на някаква мелодийка с далечен спомен за някакви думи. – „Не отвърщай: време има“ – припомни си тя. – Не отвърщай: време има.“¹

Точно преди Аштън тя едва не се спря завинаги, защото се натъкна на мъничка къщичка, сгушена сред градина. „Бих могла да живея тук сам-сама – помисли си тя, докато забавяше ход, за да огледа лъкатушната пътека, която водеше през градината към малка синя входна врата с излегнала се на стъпалата – просто съвършено! – бяла котка.– Тук и никой не би могъл да ме намери, зад всички тези рози, а за по-сигурно ще посадя и олеандри покрай пътя. В хладните вечери ще паля огън и ще пека ябълки в собствената си камина. Ще гледам бели котки, ще шия бели завеси за прозорците, а понякога ще излизам и ще ходя до магазина, за да купя канела, чай и конци. Хората ще идват при мен да им гадая и ще варя любовни елексири за тъжни девойки. Ще имам червеношийка...“ Но къщичката беше останала далече и вече беше време да потърси новия път, така грижливо описан от доктор Монтаю.

„Завийте по Шосе № 5 в западна посока“ – пишеше в писмото, и, бързо и експедитивно, все едно той я напътваше от някакво далечно място и бе поел управлението на колата в свои ръце, тя зави по Шосе № 5 на запад и пътешествието ѝ вече беше към своя край. „Но въпреки наставленията му, ще

¹ Уилям Шекспир, „Дванадесета нощ“, песента на Шута от второ действие, трета сцена. Цитатите тук и по-нататък са в превод Валери Петров. (Всички бележки под линия са на преводача.)

спра в Хилсдейл за малко, за едно кафе, защото е непоносимо дългото ми пътешествие да свърши толкова бързо“ – помисли си тя. Все пак не беше истинско неподчинение – в писмото се казваше, че не е препоръчително да се спира в селото и да се пита за пътя, но не беше забранено да изпиеш там едно кафе. – „И може би ако не споменавам Хил Хаус, нищо лошо няма да сторя. Както и да е, това е последният ми шанс“ – мина озадачаваща мисъл през ума ѝ.

И преди да се усети, Хилсдейл се изпречи пред нея – гъста и разхвърляна бъркотия от мръсни къщи и криви улици. Селото беше малко – щом излезе на главната улица, тя видя в края ѝ ъгъла с бензиностанцията и църквата. Като че можеше да се отбие на кафе само на едно място и това беше една неугледна закувалня, но Елинонр беше решила да спре в Хилсдейл, затова паркира колата до разкъртения бордюор пред закувалнята и слезе. Позамисли се, кимна мълчаливо на Хилсдейл и заключи колата заради куфара на пода и кашона на задната седалка. „Няма да се задържам в Хилсдейл“ – помисли си тя, докато се оглеждаше нагоре-надолу по улицата, която, дори и огряна от слънцето, успяваше да изглежда мрачна и грозна. В сянката, до стената, придремваше куче. На отсрещната страна на улицата една жена, застанала на вратата, гледаше Елинонр, а две момчета се бяха подпреди на една ограда и мълчаха многозначително. Елинонр, която се боеше от непознати кучета, присмехулни жени и млади хулигани, бързо влезе в закувалнята, стиснала в ръце чантичката и ключовете за колата. Вътре намери тезгях, зад него – уморено момиче почти без брадичка и мъж, седнал да яде в дъното. Щом забеляза сивия плот и изцапаната стъклена купа, с която беше захлупена чиния с понички, тя се зачуди колко ли гладен е той, че изобщо да дойде тук.

– Кафе – поръча тя на момичето зад тезгяха, то се обърна уморено и свали една чаша от купищата чаши по рафтовете. „Ще трябва да изпия кафето, защото вече казах, че ще го изпия – сгълча се наум Елинонр, – но следващия път ще слушам доктор Монтагю.“

Между клиента и момичето зад тезгяха вървеше някаква непонятна закачка – когато остави кафето

на Елинор на тезгяха, тя го погледна и се подсмихна, той вдигна рамене и тя се разсмя. Елинор вдигна очи, но момичето си разглеждаше ноктите, а мъжът отопяваше чинията си с хляб. Може би кафето ѝ беше отровено, несъмнено имаше такъв вид. Решена да проникне и в най-големите дълбини на село Хилсдейл, Елинор поръча на момичето:

– Ще взема и една поничка, моля.

Момичето хвърли кос поглед на мъжа, плъзна една поничка в чиния, постави я пред Елинор и щом отново улови погледа на мъжа, се разсмя.

– Хубаво селце – рече Елинор на момичето. – Как се нарича?

Момичето се облеци насреща ѝ – сигурно никои досега не бе имал наглостта да нарече Хилсдейл „хубаво селце“. След малко то пак погледна мъжа, сякаш търсеше потвърждение, и каза:

– Хилсдейл.

– Отдавна ли живеете тук? – попита Елинор. „Няма да споменавам Хил Хаус – увери тя далечния доктор Монтагу. – Искам само да се помотая.“

– Да – отвърна момичето.

– Сигурно е много приятно да живееш в такова селце. Аз идвам от големия град.

– Така ли?

– Тук харесва ли ви?

– Бива – отвърна момичето и отново погледна мъжа, който слушаше внимателно. – Няма какво да се прави.

– Колко е голямо селото?

– Малко е. Още кафе? – Последното беше адресирано към мъжа, който подрънкваше с чаша по чинийката. Елинор отпи първа глътка от своето, потръпна и се зачуди как беше възможно той да иска още.

– Много посетители ли идват тук? – попита тя, след като момичето напълни чашата с кафе и пак се подпря на рафтовете. – Искам да кажа туристи?

– За какво? – момичето се вторачи в нея с такъв празен поглед, че по-празен Елинор не беше виждала. – Защо някой

да идва *тук*? – Тя погледна кисело мъжа и додаде. – Тука даже и кино няма.

– Но хълмовете са толкова красиви! В подобни малки, затънтени селца ще намерите най-вече градски хора, построили си къщи сред хълмовете. Търсеши уединение.

Момичето се изсмя.

– Не, тука *няма* такива.

– Или ремонтират стари къщи...

– Уединение! – възкликна момичето и пак се изсмя.

– Изглежда учудващо – каза Елинол, усещайки погледа на мъжа върху себе си.

– Не и тук – рече момичето.

– Значи наоколо няма стари къщи? Сред хълмовете?

– Няма.

Мъжът стана, извади няколко монети от джоба си и проговори за пръв път:

– Хората *се махат* от това село, не *идват* тук.

Когато вратата се затвори след него, момичето отново обърна безизразните си очи към Елинол. Гледаше я едва ли не с омраза, сякаш Елинол с нейното дърдорене го беше прогонила.

– Той е прав – рече тя най-сетне. – Махат се. Тия, дето извадят късмет.

– А защо *вие* не избягате? – попита Елинол, а момичето вдигна рамене.

– Дали ще ми е по-добре? – попита тя, прибра безразлично парите на Елинол и върна рестото. После отново хвърли бърз поглед към празните чинии в края на тезгяха и пусна нещо като усмивка. – Той идва тук всеки ден.

Когато Елинол се усмихна в отговор и понечи да каже нещо, момичето ѝ обърна гръб и взе да нарежда чашите по лавиците. Елинол почувства, че са я освободили, с благодарност изостави кафето и прибра ключовете за колата и чантата си.

– Довиждане – каза тя.

Момичето, все така с гръб към нея, отвърна:

– Успех. Дано си намерите къщата.

Пътят, който се отклоняваше от бензиностанцията и църквата, наистина беше много лош, дълбоко изровен и каменист. Малката кола на Елинор се тресеше и подскачаше и напредваше неохотно към непривлекателните хълмове, където денят бързо гаснеше под гъстите и гнетящи дървета от двете страни. „По тоя път като че не минават много коли“ – помисли си кисело тя, докато извърташе кормилото, за да избегне един особено злокобен камък отпред. Шест мили по такъв път нямаше да се отразят добре на някоя кола. За пръв път от часове насам тя се присети за сестра си и се разсмя. Те вече със сигурност бяха разбрали, че тя е взела колата и е заминала, но не знаеха закъде. Щяха невярващо да обсъждат как никога не биха очаквали нищо подобно от нея. „И аз самата никога не бих го очаквала от себе си – помисли си тя, смеейки се. – Всичко вече е различно, аз съм нов човек, много далече от дома. „Не отвърщай „време има“... Че веднъж ако избяга, де ще иде, се не знай...“ – и тя хлъзна, защото колата се удари в един камък и се върна назад по пътя с ужасна драскотина някъде отдолу, но после безстрашно се окопоти и продължи упорито да драпа нагоре. Клоните на дърветата се удряха в предното стъкло, смрачаваше се все повече. „Хил Хаус обича да излиза драматично на сцената – помисли си тя. – Чудя се дали някога тук слънцето изгрява.“ Най-сетне, с последен напън, колата разбута една плетеница от сухи листа и клонки, преградила пътя, и излезе на площадката пред портата на Хил Хаус.

„Защо съм тук? – помисли си тя безпомощно, и моментално пак си зададе същия въпрос: – Защо съм тук?“ Портата беше висока, зловеща и тежка, здраво вградена в каменен зид, който продължаваше сред дърветата. Дори от колата тя виждаше катинара и веригата, увита около решетките. Зад портата се виждаше само, че пътят продължава и завива, засечен и от двете страни от замрелите тъмни дървета.

Тъй като вратата явно беше заключена – двойно заключена, с катинар и верига, и залостена! кой ли толкова искаше да проникне вътре, зачуди се? – тя не слезе от колата, а натисна клаксона и от звука дърветата и портата се разтрепериха

и леко се отдръпнаха. След минута пак наду клаксона и видя, че отвътре към нея се задава един мъж. Беше тъмен и неприветлив, също като катинара, и преди да приближи портата, се втренчи в нея намръщено през решетките.

– Какво искате? – изрече той троснато и злобно.

– Искам да вляза, ако обичате. Моля, отключете вратата.

– А с кого говоря?

– Защо... – тя заекна. – Аз трябва да вляза – успя да обясни най-сетне.

– За какво?

– Очакват ме.

„Дали? – зачуди се тя изведнъж. – Да не би да стигна само дотук?“

– Кой?

Разбира се, тя беше наясно, че той се наслаждава на властта, която упражняваше. След като се размърдаше да отключи, той щеше да загуби дребното временно превъзходство, което си мислеше, че притежава. „А с какво го превъзхождам аз? – замисли се тя. – Аз, в края на краищата, съм *отвън*.“ Вече разбираше, че ако избухне – а това ѝ се случваше рядко, защото много се боеше от безрезултатни действия – това само ще го прогони, а тя щеше да си остане отвън и да се ядосва напразно. Тя дори си представяше как той ще твърди, че е невинен, ако по-късно го упрекнат за нахалството – злобната разсеяна усмивка, опулените безизразни очи, хленчещият глас, с който ще възразява, че той *щял* да я пусне, *възнамерявал* да я пусне, но откъде да е сигурен? Наредено му е, нали така? И трябва да изпълнява, каквото му е наредено? Нали *той* ще загази, ако пусне вътре някой, който не бива да влиза? Представяше си как ще вдига рамене и тази картина я на кара да се разсмее. По-лошо от това нямаше накъде.

Той я огледа и се дръпна от вратата.

– По-добре елате по-късно! – ѝ обърна тържествуващо гръб.

– Чуйте! – извика тя подире му, като все така се опитваше да не издаде гнева си. – Аз съм от гостите на доктор Монтагю, той ме очаква в къщата... Моля ви, *изслушайте* ме!

Той се обърна и ѝ се ухили.

Шърли
Джаксън

– Надали са ви *очаквали* – заяви той – след като сте единствената *тук* засега.

– Искате да кажете, че в къщата няма никого?

– Няма никой, когото познавам. Може би жена ми подрежда. Значи не биха могли да ви *очакват*, нали така?

Тя се отпусна на седалката и затвори очи. „Хил Хаус – помисли си. – В теб се влиза трудно, също като в рая.“

– Сигурно знаете какво *си просите*, като идвате тук? Сигурно в града са ви казали? *Чували* ли сте нещо за това място?

– Чух, че съм поканена тук на гости на доктор Монтагу. Когато отворите портата, ще вляза.

– Ще я отворя, ще я отворя. Само искам да се уверя, че сте наясно какво ви очаква тук вътре. Идвали ли сте досега? Може би сте от семейството? – Сега той я оглеждаше през решетките и подигравателната му усмивка беше още една бариера, освен катинара и веригата. – Нали не мога да ви пусна, без да съм *сигурен*? Та, как казахте, че се казвате?

Тя въздъхна.

– Елинор Ванс.

– Значи явно не сте от семейството. А да чувате нещо за това място?

„Вероятно това е моят шанс – помисли тя. – Дава ми се последен шанс. Мога да обърна колата тук, пред тази порта, и да си замина, и никой няма да ме обвинява. Всеки има право да избяга.“

Тя си подаде главата през прозореца и извика гневно:

– Името ми е Елинор Ванс и в Хил Хаус ме очакват! Отключете незабавно!

– Добре де, *добре* – Той умишлено изигра цяло, напълно ненужно театро с изпробването и завъртането на ключа, отключи катинара, освободи веригата и отвори вратата колкото колата да може да мине. Елинор подкара бавно, но пъргавината, с която той отскочи встрани, я накара да си помисли, че той е доловил мимолетния ѝ порив. Засмя се и спря колата, защото той се приближаваше към нея – безопасно, отстрани.

– Няма да ви хареса – рече той. – Ще съжалявате, че изобщо съм отворил тази врата.

– Дръпнете се, моля. Достатъчно ме задържахте.

– Мислите си, че биха наели някой друг да отваря тая врата? Мислите си, че друг, освен мен и жена ми, ще се задържи тук толкова дълго? Мислите си, че не може да правим каквото си щем, стига да се задържим тук и да оправяме къщата и да ви отключваме вратите на вас, гражданите? Мислите си, че всичко знаете?

– Моля ви, дръпнете се от колата ми. – Тя не смееше да си признае, че той я плаши от страх, че той може да го забележи. Отблизо, облегат на колата ѝ, беше грозен, а огромното му негодувание я озадачаваше. Да, беше успяла да го накара да ѝ отвори, но той да не би да смяташе къщата и градината за свои собствени? Едно име от писмото на доктор Монтагю изникна в ума ѝ и тя попита с любопитство:

– Вие ли сте Дъдли, пазачът?

– Да, аз съм Дъдли, пазачът – изимитира я той. – Кой друг мислите, че ще се навърта тук?

Честният стар семеен слуга – помисли си тя. Горд, верен и ужасно неприятен.

– Вие с жена ви сами ли се грижите за къщата?

– Че с кой още? – Това беше гордостта и проклятието му, повтаряше го непрекъснато.

Тя се размърда неспокойно – боеше се да се дръпне от него прекалено явно, ала искаше с дребните си движения, за да запали колата, да го накара да мине по-встрани.

– Убедена съм, че вие с жена ви ще ни осигурите много уютна обстановка – каза тя, като прибави решителна нотка в гласа си. – Междувременно нямам търпение да вляза в къщата час по-скоро.

Той се разкиска.

– Аз... Дори аз не се навъртам тук, като мръкне.

Ухилен и доволен от себе си, той се дръпна от колата и Елинор бе обзета от благодарност, макар и да ѝ беше неловко да пали колата под негов надзор. „Може би ще продължи да ме зяпа, докато стигна къщата“ – помисли си тя, чешърски котарак с ехидна усмивка, и всеки път ще се провиква, че трябва да съм щастлива, че изобщо се е намерил някой, който да се навърта тук, поне до-

като се мръкне. За да покаже, че мисълта за лицето на пазача Дъдли сред дърветата изобщо не я засяга, тя започна да си подсвирква и се подразни, че онази същата мелодия продължава да се върти из главата ѝ.

„Че веднъж ако избяга, де ще иде, се не знай...“ И сърдито се стъгча, че трябва да се напругне да мисли за нещо друго – беше убедена, че останалият текст е крайно неуместен, щом паметта ѝ го крие толкова упорито и вероятно щеше да подрони репутацията ѝ, ако я хванат да го пее при пристигането си Хил Хаус.

Над дърветата, понякога и сред тях и по хълмовете се мяркаха, както тя предполагаше, покривите на Хил Хаус и може би кула. „Навремето, когато имението е било построено, са строили такива странни къщи – с кули, кулички, подпори и дърворезба, понякога дори с готически шпилове и с водоливници. Нищо не са оставяли без украса! Може би Хил Хаус има кула или тайна стая, или дори цял коридор към хълмовете, може би използван от контрабандистите – макар, че каква контрабанда да пренасят контрабандистите из тези самотни хълмове? Може би ще срещна някой дяволски красив контрабандист и...“

Тя излезе с колата на последната права отсечка от пътя, който водеше право към фасадата на Хил Хаус. Без да мисли, тя удари спирачката, спря колата и се загледа.

Имението бе порочно. Тя потръпна, и в съзнанието ѝ се заредиха думите: Хил Хаус е порочен, разяден от порока. Махай се оттук веднага!

Втора глава

Никое човешко око не може наистина да види във фасадата на една къща злощастното съчетание от очертания и място, намекващи за злото – ала по някакъв начин едно налудничаво съчетание, изкривен ъгъл, някаква случайна среща на покрива и небето превръщаха Хил Хаус в обител на отчаянието и още по-страшното беше, че фасадата ѝ изглеждаше будна, празните прозорци следяха зорко, корниз извиваше вежда в ликуване. Почти всяка къща, погледната неочаквано или под странен ъгъл, може да изгледа весело наблюдаващия – дори някое палаво коминче или капандура като трапчинка могат да му внушат другарски чувства. Но къща, излъчваща наглост и омраза, която вечно е нащрек, може да бъде само порочна. Тази постройка, която сякаш се беше самообразувала, сякаш материалите бяха изхвърчали от ръцете на строителите и се бяха наредили сами по свой могъщ образец, собствена конструкция от линии и ъгли, отмяташе огромната си глава към небето без никакви отстъпки пред човечеството. В тази къща нямаше доброта, тя не бе предназначена за живеене, това не бе къща за хора, ни за обич, ни за надежда. Изгонването на духове не може да измени изражението на една къща – Хил Хаус щеше да си остане такава, докато я разрушат.

„Трябваше да обърна предвратата“ – помисли си Елинор. Къщата накара стомаха ѝ атавистично да се свие и тя оглеждаше линиите на покрива и безплодно се мъчеше да открие къде точно живее злото. Ръцете ѝ изстинаха, тя се мъчеше да извади цигара от пакета, и най-вече уплашено се вслушваше в ужасения си вътрешен глас, който шептеше: *Бягай, бягай оттук!*

„Но дойдох тук толкова отдалече, за да я намеря – повтаряше си тя. – Не мога да се върна. А и онзи

ще ми се присмее, ако се опитам да изляза през онази врата.“

Като се опитваше да не поглежда къщата – а тя дори не можеше да каже каква е на цвят, в какъв стил е и колко е голяма, а само че е огромна, мрачна и я гледа отвисоко – тя отново запали колата и измина последната отсечка от пътя, която водеше право към стъпалата, а те безапелационно, без да ти дават възможност да избягаш, извеждаха на верандата, точно пред входната врата. Пътят се разделяше и заобикаляше къщата от двете страни. Може би по-късно можеше да изкара колата и да намери някоя постройка, където да я гарира. Но сега притеснено осъзнаваше, че не ѝ се иска напълно да си отрязва достъпа за бягство. Зави само колкото да измести колата настрани, за да не пречи на онези, които щяха да пристигнат по-късно. Щеше да е жалко, помисли си мрачно тя, ако някой види за пръв път къщата без нещо толкова утешително като паркиран пред нея човешки автомобил, и слезе с куфара и сакото си. „Е, пристигнах“ – помисли си тя, съвсем не на място.

Да вдигне крак и да го постави на най-долното стъпало изискваше морална сила, и тя си помисли, че дълбокото ѝ нежелание да влезе в първи допир с Хил Хаус се държи пряко на острото чувство, че тя я чака – зла, ала търпелива. „Всяко скитане накрая свършва с ласки и любов“ – мислеше си тя. Сети се най-сетне коя е песента и се засмя на стълбището на Хил Хаус. Всяко скитане накрая свършва с ласки и любов. Тя стъпи уверено и се изкачи до верандата и вратата. Хил Хаус се втурна и я обгърна – тя попадна сред сенки и кънтенето на крачките ѝ по дървената веранда бе скандално за пълната тишина, сякаш много време бе минало, откакто крака са тропали по дъските на Хил Хаус. Тя хвана тежкото желязно чукало с изображение на детско лице, решена да вдигне още шум, и още, за да се увери имението, че тя е тук – а после вратата се отвори без предупреждение и тя се оказа лице в лице с жена, която, ако има на света „лика-прилика“, можеше да е само съпругата на мъжа на портата.

– Госпожа Дъдли? – попита тя, щом успя да си поеме дъх.
– Аз съм Елинор Ванс. Очакват ме.